

Un
Més
trenta

Històries de cada dia. Un més trenta

- *Capità, capità !!! Venen mil i un indis!!!*
- *I com ho saps?*
- *Perquè en ve un davant i uns mil tot darrera !!!!*

Pròleg:

Avui he anat, un dia més, a teràpia.

Com a cada sessió la terapeuta em deixa fer, tinc la sensació - pot ser encertada- que porto les regnes de la conversa. Les porto tenses fins la seva primera intervenció. De manera subtil i descarada em condueix al lloc que no vull arribar.

És el joc de desenvolupar un discurs de molts discursos, de tirar endavant, insistir en quedar-te, en ser coherent o somiar, i entre les disjuntives només em queda escapar ...

Avui, hem encetat un nou concepte -un d'aquells que a mi em sona de fer-los servir però que no em semblen adients quan em toquen a mi: «principi de realitat»

I m'he volgut escapar, com sempre aprofitant la meva imaginació -la part psicòtica- i hem acabat que jo acceptava que per sobreviure, per viure i poder avançar en el discurs que dona vida a la meva vida, el «principi de realitat» ha d'estar present i no el puc perdre de vista.

Però en el viatge de tornada cap a la realitat -casa meva- la resistència ha fet un giravolt i m'he imaginat una possible sortida. He refet la conversa. Bé, no ben bé. He fet un monòleg que no he dit a la sessió:

Vull escriure un llibre, però no qualsevol llibre, vull que tingui sentit -fins aquí ja ho he expressat alguna vegada, ara ve la part reinventada, refregida i pot ser psicòtica: « perquè fer un llibre qualsevol ja ho puc fer. No em costa res».

Escric uns quants contes, un cada dia. Els aplego i ja tinc un llibre. D'aquí a un mes el tinc fet.

Així que avui començo el llibre. Un llibre qualsevol.

índex

+1	5
+2	7
+3	11
+4	14
+5	15
+6	16
+7	17
+8	20
+9	23
+10	25
+11	26
+12	28
+1	29
+14	31
+15	34
+16	37
+17	40
+18	41
+19	42
+20	43
+21	46
+22	48
+2	49
+24	50
+25	51
+26	53
+27	54
+28	56
+29	57
Epíleg	59
Per descuit	62

✚1 (10 de maig -dimecres-)

Fa dies que hi dóna voltes, és més, també a les nits hi dóna voltes, fins i tot algun matí s'ha despertat pensant que ja havia arribat el dia.

Quan arribarà el dia de la meva jubilació?

Fa anys que els companys de feina parlen de la jubilació. Fins fa dos mesos que sempre que sortia el tema ell callava, no se li havia perdut res en aquelles quimeres d'asseure's en un banc de la plaça per veure passar els que van a treballar. I si es veia obligat a dir la seva, era de l'opinió que ell estava content treballant i que pot ser el que li agradaria seria canviar de secció, o anar a un altre lloc i si m'emprenyeu molt, m'agradaria canviar de feina, tornar a ser jove, aprendre un ofici nou i seguir vivint, que no se m'ha perdut res als casals d'avis...

- Buf! Tornar a començar! - Òstia no tu! I aguantar un altre cop tot el que hem passat! - Amb un cop de viure, ja en tenim prou!

Aquestes i altres semblants, eren les respostes que se sabia de memòria, doncs les havia sentit tantes vegades com companys s'havien jubilat en els 30 anys que feia que treballava en aquesta fàbrica. Tota una vida després de varies vides sense massa èxit, abans d'entrar a treballar en el que seria la seva professió per definir-se.

El cert és que mai li havia fet massa gràcia la feina, ell somiava en córrer món, en fer cinema, reporter de guerra o millor del «National Geogràfic» o qualsevol cosa que li donés ales, que el fes conèixer molta gent i molt variada ...

Però aquí, s'hi sentia content, feia la seva feina, era responsable de què les coses sortissin bé, ningú li donava presses, ningú li demanava que fes més del que feia o que ho fes diferent, potser perquè ell ja feia el que podia i ho feia bé. Però sobretot seguia treballant content perquè el sou compensava els esforços i se sentia valorat tant personalment com professionalment i econòmicament.

Però un dimarts fa vuit setmanes, només d'entrar a les oficines va adonar-se que el gerent i tots els directius eren reunits a la sala gran davant unes persones que no coneixia, que mai havia vist.

Després d'esmorzar, la sala gran era buida i va fer el xafarder amb en Miquel, el gerent que estava tancat al seu despatx, sense cardar res, cosa impensable d'ell.

Només obrir la porta

-Passa Ton. Hem de parlar.

-M'espantes, Miquel!

- I tant que t'has d'acollonir!

Des d'aquell matí que la feina se li fa feixuga, no dorm bé, no té gana i cada dia que passa li costa més anar a treballar amb alegria, fins al punt que algun dia en despertar ha tingut ganes de plorar.

Avui, 10 de maig a dos anys per tenir l'edat de jubilar-se, decideix posar en dansa el pla que ha barrinat tots aquests dies de somnis i nits d'insomni

Entra a l'oficina, saluda a tothom, es treu l'americana que acaba d'estrenar i la col·loca al respatllet de la cadira on té el piló de papers que l'esperen cada dia. S'asseu i torna a aixecar-se.

Els ulls oberts com taronges i les mans esteses

endavant, el cap enlairat i comença a palpar.
Els ulls se li han quedat fixos. Els companys se'l miren primers enriolats, després confusos i ara comencen a espantar-se.
En Ton està cec, No vol veure. No li agrada el que ha vist els últims dies, setmanes.
I ningú el podrà fer tornar enrere, prefereix emmalaltir que maleir.
I no pensa sortir de la fàbrica sense veure's recompensat per tots els anys futurs que no podrà treballar.
Esperarà que el vinguin a buscar, farà tot el que sap fer per tal d'obligar a la colla d'estúpids de la nova direcció a negociar la pròpia jubilació.
I secretament, sospira perquè la seva ceguera s'encomani. Una nova forma de fer vaga!

+ 2 11 de Maig de 2017

En Joan té vuitanta-nou anys, viu amb el seu fill Jaume de 45, els dos estan «diagnosticats d'esquizofrènia».

Els dos, fa més d'un lustre que viuen junts i sols, en una casa que havien venut i tornat a comprar. Coses de la vida. El dia a dia és igual a ahir i a demà, no fan canvis i no en volen.
Fins que la vida els porta un petit ensurt, el pare es posa malalt. La seva Dra. no té més remei que enviar-lo a l'Hospital.

En Jaume demana que no li passi res al pare. El pare està pendent d'en Jaume quan l'ambulància se l'emporta. És divendres.

L'infermer calma el fill mentre l'ambulància enfila el carrer cap a l'hospital.

La metgessa i l'infermer es miren i no els queda més remei que tornar a la consulta, hi ha pacients que esperen.

En el petit recorregut cap al consultori, els dos comenten què poden fer.

Trucar als serveis socials!

L'assistent social i l'infermer, s'acosten a la casa per veure què poden fer amb en Jaume.

En Jaume, pregunta pel pare. I tots tres, intenten endreçar els discursos i entendre què passarà el cap de setmana.

Amb el cor encongít, els dos que no estan «diagnosticats d'esquizesos», deixen de treballar fins al dilluns. "Que sigui el que Déu vulgui".

El dilluns, l'infermer és informat per en Jaume que s'ha fet menjar tot sol i que el diumenge va anar a veure el seu pare amb un amic.

El mateix dilluns torna el pare, recuperat i amb una llista de medicaments inacabable.

Es posen d'acord l'infermer i el farmacèutic per tal d'organitzar la medicació.

En Joan, no s'acaba de creure que sigui necessari prendre tantes pastilles.

I sorpresa! A l'hospital, que «no estan diagnosticats de psicòtics», a més de cuidar-li el cor, li han programat una

cirurgia de cataracta a l'ull dret. Torna la cantarella dels professionals: «Com ho farem?»

Abans d'operar, el pacient ha d'anar dos dies a l'hospital per proves preoperatòries. A més de la revisió. L'agenda d'en Joan s'emplena.

Es cursen ambulàncies pels dies que han manat des de l'hospital. L'assistent social busca personal voluntari per acompanyar-lo.

En Joan hi va el primer dia, l'endemà té visita al matí per una prova i a la tarda per una altra prova.

En Joan torna a pujar a l'ambulància i en Jaume el torna a mirar amb por al cor.

A la tarda en Joan es nega a tornar a l'hospital, al·legant que ja hi ha estat al matí i ja n'hi ha prou per avui.

L'administrativa del consultori demana disculpes per telèfon al personal de les ambulàncies i de l'Hospital, i aconsegueix tornar a fer tot el procés per programar la intervenció anul·lada.

S'intenta convèncer a en Joan per operar-se i així hi veurà millor!! I a en Jaume se'l calma amb una contradicció "no hi ha cap perill".

Arriba el dia de l'operació, encara sort que cau en dimecres (al vell-mig de la setmana).

S'ha buscat i trobat a un voluntari, que a 2/4 de 7 del matí ha d'estar a casa d'en Joan i en Jaume.

Sembla que no tenen sort, el voluntari truca el dimarts cap al vespre que està malalt.

No hi ha suplent. No es troba cap alternativa i amb por, els sanitaris deixen que en Joan vagi sol a l'hospital.

A les 12 del matí en Joan ha tornat a casa amb l'ajuda

del personal de l'ambulància, un ull tapat i l'altre cec de cataracta.

Sembla sencer i tots dos -pare i fill- estan tranquils.

Se li han de posar gotes durant tres dies, fins a nova visita de control. Aquest cop, tampoc hi ha possibilitats de voluntaris. Se'n fa càrrec l'equip d'infermeria del poble i el d'urgències.

La visita de control és divendres. Cap de setmana per davant.

Al matí del divendres, «els no diagnosticats de malalts mentals» s'adonen que no s'ha activat cap ambulància. I ara què? Ningú sap què fer. Només queda que un dels professionals que tenen cura d'en Joan, agafi el seu propi cotxe i l'acompanyi!.

Però... les instàncies superiors, que «tampoc estan diagnosticades d'alienades» -més aviat estan al corrent de com va el món- es neguen rotundament, al·legant que és assentar un precedent perillós, i sobretot que, si es tingués un accident, ens cauria el pèl!

I si en Joan no va a control? Es posa en perill tot l'esforç, de tants professionals que no estan «diagnosticats d'esquizofrènia» En Joan i el seu ull, passen a segon pla. L'experiència fa que l'infermer es presenti -3/4 d'hora abans de la visita a l'hospital- a casa d'en Joan i en Jaume i els digui: Joan, no tenim ambulància, i és important que l'operador us pugui veure l'ull i així us podrà treure aquesta gassa que us el tapa!

- "Bueno", no et preocupis, li direm a en Lluís, si em pot acompanyar.

Dues hores més tard, ja tornen a ser a casa, en Lluís

s'ha ocupat de parlar amb el metge i informa que tot està molt bé i que ha de tornar dos dies més, i que ja l'acompanyarà.

L'infermer està desconcertat. Desconcertat i content de veure que el món funciona a pesar de tots els dispositius i professionals -que a falta de diagnòstic tenen l'etiqueta de professionals - que les autoritats «Que no només no estan diagnosticades, sinó que actuen amb tota impunitat» posen a disposició dels ciutadans.

I en Joan «Diagnosticat d'esquizofrènic paranoide» s'acosta a l'infermer i li fa saber:

-Aquest altre ull, també me'l volen operar, però no ho farem pas aviat eh?, per què ja n'hi ha prou i si ho féssim ara, potser en faríem un gra massa! Eh?

+ 3 12 de maig de 2017

El bar està quasi buit, només la televisió emet soroll, un soroll estrident, en Pere està darrera la barra entretingut empenant la nevera d'ampolles per els clients del dia.

Son les 6 del matí.

La porta s'obre i en Ricard exclama -encara no ha vist en Pere- Collons!

El propietari, aixeca el cap de sota la barra, se'l mira -Bon dia, Ricard

-Collons, m'has espantat! -torna a exclamar en Ricard

En Pere no li en fa cas i es gira cap a la cafetera, dispost a

fer el cafè de cada dia que li serveix sense sucre i molt carregat.

Els dos resten muts una estona cara a cara.

Poc a poc, el soroll de la televisió es fa més i més present, fins fer-los mal a les oïdes.

En Pere, l'apaga. Ara, el silenci els acompanya i les cares es van relaxant.

Encara no diuen res, però, a cada instant que passa ambdós van unificant el dolor que senten en un sol rictus.

En Ricard ja no aguanta més, fa un esforç per parlar, però la ma se li avança i es posa el cafè a la boca, en Pere, torna a la feina que l'entretenia fa una estona.

En Ricard es treu un euro de la butxaca, el deixa sobre el taulell i surt del bar sense dir ni paraula.

El barmen continua absort en la seva tasca d'omplir, una ampolla darrera l'altra mecànicament.

Passa l'estona i la porta es torna a obrir, aquest cop la cara dels dos homes que entren xoquen amb la mirada de l'home que està darrera la barra. Aquest es gira i els serveix dos tallats ben calents.

Des de que han entrat només la fressa de la màquina de fer cafès ha trencat el silenci.

I així, cada tres o quatre minuts, algú entra al bar i és servit com cada dia, i al sortir deixen les monedes al costat de la tassa.

A mig matí les tasses emplen la barra i els diners es barregen amb els sobres de sucre i ningú ha dit res. El bar continua amb aquest silenci només trencat per la fressa de la màquina de fer cafès.

Tots el clients que ha entrat, han anat a la plaça del poble.

Homes i dones estan drets sense cap mot en el aire. Ningú s'atreveix a dir res. Cada u està al costat d'altres però ningú mira ningú, ningú està amb ningú.

Quan falten cinc minuts per les dotze, en Pere surt del bar i s'acosta a la gent de la plaça. Ja no hi cap ningú més, hi són tots: homes, dones, infants i tots els animals de les famílies del poble.

El silenci és quasi un miracle, tanta gent i tants animals i no es senten ni els ocells cantar. Ni els batecs accelerats del cor, que cadascú se sent, trenquen l'aire pesant de la plaça del poble.

Toquen les dotze campanades del mig dia, les persones segueixen dretes i sense fer cap gest que indiqui un canvi en el seu estat d'ànim.

A les tres de la tarda, tot segueix igual. I un i un altre comencen a marxar de la plaça, poc a poc les persones que estan a la part exterior de la plaça desapareixen i els del centre els últims de marxar.

A les quatre, tothom és a casa, els carrers buits estan silenciosos, ni un vehicle, ni un animal, ni una persona.

Arriba la nit, el sol s'amaga i surt una lluna plena darrera les fàbriques que hi ha a la sortida del poble. I la gent es posa al llit i no dorm, tampoc somnien.

I el sol segueix a la lluna i el dia torna a enlairar-se.

Avui, en Pere està al bar, les neveres plenes i la televisió a tot volum, sense fer res. S'obre la porta i entra en Ricard -Bon dia Ricard! -Bon dia Pere! -Un cafè? -Si, el de cada dia! Què diu la tele?

-Res de nou, el mateix d'abans d'ahir i possiblement el mateix que demà.

+ 4 13 de maig

El camí fa baixada i en entrar a la finca es suavitza aixeco els ulls del terra. L'entrada a la pedrera té per a mi una doble sensació. Una, producte del meu record de quan era petit i acompanyava a en Guillem a portar la carmanyola al seu pare que hi feia de picapedrer.

L'esplanada estava plantada d'homes asseguts davant una pedra, picant amb punxo i maceta. L'ambient i moviment eren calcats a les pel·lícules sobre els egipcis o els romans.

Però avui, només una escultura gran de més de dos metres d'alt, un Moai, al costat de la cassetta fa els honors als que arriben. Fa impressió. És el taller d'un home escultor d'espais públics, i amb tot no és considerat artista.

Abans de parar toco la botzina de la moto i aparco davant de l'escultura. No veig a en Raül. Crido i surt de la cassetta.

-Hola, Ton.

-Ei! Que tal com va?

-Bé, molt bé. Tot a punt per suïcidat-me.

- Ah!, bé!. Com sempre, des de fa dos anys, m'ho dius sempre que vinc, i encara no tens les condicions per fer-ho! Hauràs d'esperar, no cal córrer.

- Ara estic amb aquest Moai. Després de 35 anys d'esperar-me, ara comença a treure el cap.

+ 5 14 de maig

La terrassa és plena de motoristes, amb xupes de cuir i xerren i xerren de tot, esperen l'esmorzar.

Un diu que la dona s'ha quedat a casa perquè no li agrada anar amb moto.

Les converses dels que l'han sentit es tallen i comença un seguit d'exclamacions que d'una manera o altra donen fe que a casa seva passa el mateix, els diumenges al matí han d'anar a fer el vol tots sols. Cada un d'ells porta un vehicle prou potent i prou segur per ser dos. I cada un d'ells viatja amb la única companyia de tots els altres solitaris.

Es canvia de tema i surt la corrupció econòmica de la política. Però no surt el canvi de política que ha prioritzat la vida en la producció i els diners.

I porten els esmorzars, i mengen botifarra amb pa amb tomata i beuen cervesa.

A la tarima preparada per l'esdeveniment, comencen a pujar els trastos per els músics.

- Ja és hora de marxar, què fem?

- Si, anem que a la una a casa dinem...

Dalt la moto, miro en rere. Dos nois amb camisa a quadres, barret de vaquer de Texas i guitarra penjada, canten en anglès. No sé siestic a St. Joan, a Carcassona o per art de màgia sóc a USA, o potser que s'estigui rodant una peli de Motars, com els anys 50 que els westerns es rodaven a les terres d'Almeria.

De tornada a casa, penso en la influència que hem rebut de la cultura dels EEUU mitjançant les pel·lícules i les sèries. Ni USA és com diuen ni nosaltres som el que voldrien. Amb tot, tots contents, els del bar, els motoristes i els cantants. Ha passat un altre matí de diumenge.

+ 6 15 de maig

Miro la televisió i no m'adono que han parat el debat i que ja fa dos o tres o quatre anuncis i estic tant fora del que diuen que tant me fa que siguin uns o altres els que parlen.

Tots tenen un sol objectiu: fer-me creure que diuen coses importants i que a més tenen raó.

Tots han après que un discurs ha de ser assertiu, però no posen cap interès amb la forma dels continguts. Tots menteixen i molts sense tenir-ne més consciència de que cobren per parlar, per anunciar o per mantenir el lloc de treball.

Penso amb un anunci de fa uns anys, on el pediatre que va treure un llibre sobre com posar problemes als pares per fer dormir als nounats -es clar que ell inventava un mètode per fer dormir els nens- per dir que els nens necessitaven una marca concreta de menjar empotat, deia que els avis no saben com tractar els nens i que els pares novells confiessin amb els pediatres (molts dels qual encara no són pares).

-Ja s'ha adormit?

- Tres contes i encara en volia més!

- Si, cada dia es torna més exigent! Ahir vaig tenir que

explicar-li totes les notícies del diari, però no cregueu, els volia com si fossin contes, a la fi vaig fer un conte on sortien tres o quatre persones que sortien als titulars, i es va adormir.

- Que no feu servir el mètode Estivill?

- NO! Ah, també va bé per els avis?

- SI ! m'ho va dir en Jordi, que un dia ja cansats, no sabien com posar-si i la dóna va treure el llibre. I oli en un llum!! i nosaltres també ho fem !

- Hòstia, demà mateix comencem, oi rateta!!!

+7 16 de Maig

- La plaça del poble és una plaça moderna, la plataforma està enlairada tres esgraons. Els arbres encara són petits i els bancs són de la mateixa pedra de basalt que el terra.

Al aixecar la plaça, es va tapar la plaça de sorra amb un perímetre de llambordes que la feia un quadrat amb els vèrtexs arrodonits. Dins el recinte hi havia 8 arbres que ningú dels vius sabia dir quan els havien plantat.

I en aquesta plaça, generació darrera generació hi havia jugat a «cavall fort, a tres en ratlla, a manga, media manga i manga entera, a patacons, a boles i havien fet gimnàstica, a pedretes i també a futbol» cada un d'aquests jocs es feia a una edat determinada i una estació de l'any.

Però sobre tot i durant molts mesos, a les tardes, al sortir de l'escola que tenia l'entrada a la mateixa plaça, es jugava barrejant edats i estacions, i cap al final també nens i nenes a

«BANDERETA».

No he vist aquest joc a cap altra poble, ni tant sols quan he demanat als coneguts d'altres indrets he pogut trobar algú que en tingués notícia. Era per l'estructura de la plaça?.

Sota el rellotge, del poble hi havia també una estructura que definia un altre joc «clin-clina, toca mare i vine» era un banc per seure a prendre la fresca fet d'obra i per no deixar un forat darrera el banc, feia una plataforma a la manera d'un entarimat.

- Doncs la plaça del meu poble era grossa, tan gran com és ara. Mai hi he jugat, ni mai he vist jugar a la quitxalla en aquesta plaça. Sempre ha estat la plaça de les festes, del mercat i de la gent gran. Hi ha bancs en forma de rotllanes obertes que propicien els mots creuats entre homes, i ara fa poc també alguna dona. Nosaltres jugàvem als carrers, més estrets, enrevessats i llargs amb molts amagatalls i el nostre joc preferit era «lladres i policies».... els meus fills ja no van sortir els vespres a jugar al carrer.

-Nois, la nostàlgia, és una bona excusa per no viure el present!
Au va!

-Au va què? Collons, deixa'ns! No és veritat que estiguem nostàlgics, El que passa és que ens agrada pensar en el que vam fer quan érem petits, i a més, que collons t'importa a tu el que fem ?

-Va no us enfadeu, que hem vingut aquí per passar una tarda tranquil·la, i no ha discutir.

-Ah!

- Què vols dir? Que no és això el que vàrem acordar? Anem fins a can Manel i fem una cervesa i passem la tarda tranquil·la!!

-Si, i nosaltres ho estàvem passant molt bé, hagués estat millor si no haguessis fet aquesta cara de pomes agres, collons! Però què hi farem, tria tu el tema i nosaltres ja direm....

-Sabeu què? Fa molts anys que sento el mateix discurs, només us canvien les anècdotes, tan li fot que parlem de política, de pobles o de restaurants... només parles del passat.

-Exagerat! EL que passa és que en el passat hi tenim records i ara ho vivim al dia. A nosaltres ens agrada sentir que tenim alguna cosa per recordar, és cosa de l'edat..

-I a més què vols què fem? Anar a la disco? Posar-nos a lligar a aquestes noietes? El sabeu aquell que dos amics es troben com cada dia i un li pregunta a l'altra, Te'n recordes quan érem joves i perseguíem a les noies? -Oi tant que sí, -I que els ...

-Collons, que vells! I t'en recordes perquè els aixecàvem les faldilles? Això només ho podeu riure vosaltres, i sabeu perquè us fa gràcia? Perquè teniu que fer un esforç per sentir-vos joves. Però no teniu ni idea de què és ser jove. Sabeu què, me'n vaig, ja us podeu quedar aquí fent els avis.

Em pagueu la cervesa, perquè no penso pas pagar-la i a més no penso convidar-vos mai més!

-Què collons li ha passat a aquest?

-No sé, deu fer dies que no carda! És igual, ja li passarà.

-Si, de què estàvem parlant?

+ 8 17 de Maig

Sempre que seia davant la tele per mirar-la tenia mal de ventre. I semblava que no passaria mai. Abans no li passava, però un dia va sentir-se malalt del ventre i just s'acabava d'asseure davant de el televisor.

No hi va parar atenció, doncs, ara s'adona, era el primer cop i per tant no tenia cap evidència clínica de que asseure's davant la tele li feia venir mal de ventre.

Va entrar al lavabo, pensant que si anava de ventre, li passaria el dolor. I sí, al cap d'una estona d'estar assegut a la tassa del WC, se li va anar passant.

Quan sortí, no va tornar al menjador, va anar directe al llit, era propi doncs el mal de ventre sol passar amb repòs.

Va ser a l'endemà, a la mateixa hora després de sopar, engega la tele i es disposa a mirar les notícies. Tres notícies i el ventre se li va començar a posar tens i el dolor va esclatar.

Mentre entrava a la comuna, va fer cap a que ahir li havia passat el mateix. Va sortir sense asseure's i va anar directe al llit. Amb un no res, se li va passar. Estirat al llit, va pensar que tenia que fer alguna cosa que li ajudés a endevinar per què tenia mal de ventre, sempre a la mateixa hora.

Mitja hora més tard ja havia confegit una estratègia per monitorar els episodis de malestar.

Es va aixecar, agafa la llibreta i el boli que sempre té a la tauleta de nit i escriu el diagrama per poder anotar tots els fets que faran arribar a una conclusió, del mal de ventre:

Dia:

hora:

Què he sopat:

Què he fet abans de sopar:

A quina cadira m'he assegut:

Quina cadena hi havia i quina he posat:

Quants minuts han passat abans de començar el dolor:

Per on comença:

Quants minuts el dolor és suportable:

A quina part de la panxa explota el dolor insuportable:

Possibles llocs on fer-me passar el dolor:

I sense pensar-ho dos cops, ja posa fil a l'agulla, i escriu els dos primers dies!

Quan ja porta una setmana, s'adona que li falten uns quants ítems: que ha fet durant tot el dia? Quines notícia estava sortint en antena? Com discriminar el tipus de dolor? Com calcular el grau de dolor?

Quan més pensava en l'estudi, més coses pensava que hi tenia que incloure, fins adonar-se que era impossible tenir un registre exhaustiu. Només una solució, Es gravaria amb una càmera d'aquestes dels esportistes.

A partir del mig dia de l'andemà, va començar a gravar amb la càmera acabada d'estrenar. A la setmana, s'adona que ni el mal de ventre se li passa, i a més la càmera no li serveix per res, perquè té molts gigues de vídeo i no sap com pot treure'n informació esclaridora, a més que per revisar 16 hores diàries de cinta! Uf!

Però, no vol deixar l'estudi sense concloure. Així que estirat al llit, decideix dues coses. La primera, ja està cansat de tenir mal de ventre cada cop que s'asseu davant la tele engegada – ep! Haig de mirar si amb la tele apagada també em passa- De

totes maneres, ja tinc prou material per fer l'estudi i per tant ja no seré el subjecte d'estudi, seré l'investigador.

I segona cosa i pot ser més important, no miraré més la tele.

A partir de la nit següent dedica les tres hores de després de sopar a visualitzar – al ordinador, no voldria tenir que veure les cintes amb mal de ventre- els vídeos gravats.

Cada nit pot veure un tros de cada dia gravat, això vol dir que necessita quatre o cinc nit per dia.

La primera setmana, de visionat, els records no el deixen concentrar en trobar coses concretes que lliguin els fets amb el mal de ventre. Necessita més d'un més per decidir què ha de buscar de cada dia. I així, ara una cosa ara l'altra li compliquen l'estudi i té que tornar al visionat de tota la prova. Ara ja fa un any que no té mal de ventre a les nits. L'estudi està acabant la primera fase, definits els ítems a registrar i posats tots els resultats en un arxiu excel.

Té tantes dades que no sap com analitzar-les. Ara, comença a tenir dubtes de si ho ha fet bé. SI ha fet un bon disseny científic per trobar alguna conclusió que li permeti tornar a mirar les notícies -perquè tots i que no ho pot comprovar, té la intuïció que eren les notícies d'aquells dies la causa principal del mal de ventre- Com continuar?

Un matí, mentre esmorza al bar, sent la conversa de una parella que està a la taula del costat, i sense pensar-s'ho dues vegades, els presenta el seu projecte i la metodologia que ha emprat.

La parella, de seguida s'hi interessaven per les paraules i el projecte i queden per la nit per posar-se a treballar. -Tenim poc material- Li diuen. Al menys 20 dies més.

I tornen els dies de càmera, sopar, tele i mal de ventre.

Ja fa 8 mesos que treballen junts, i comencen a sorgir els primers fruits. Poc a poc l'estudi va prenent forma científica. I amb els mesos següents arriba el moment que ja només els queda donar-li forma a tot el material escollit i maquetar-lo.

- Com podeu veure, la intuïció que vàreu tenir al principi no anava mal encaminada: les notícies d'aquells dies us feien venir mal de ventre!

- El podria presentar al congrés de medicina d'enguany?

- L'estudi, té tots els ingredients per poder-se presentar. És un estudi que compleix tots els requisits científics. Jo de vos el presentaria.

I arriba el congrés i es presenta l'estudi. Un cop acabat, l'emoció del conferenciant és gran, l'esforç dels tres últims anys han estat compensats. Els aplaudiments expressen la conformitat dels assistents.

Al fons, una mà enlaire demana la paraula!

-Us ha passat el mal de ventre?

+ 9 18 de Maig

- No vull parlar de la independència de Catalunya, no en vull parlar des de l'onze de setembre de 2011 a les 8 del vespre. Ho sé perquè arribàvem de la manifestació demanant-la. A casa vam posar tv3 per veure com donaven la notícia. I vaig escoltar el nostre president que deia: <<El que vol el poble de Catalunya... >> I a l'endemà em vaig reafirmar al veure quenels manifestants no en convocàvem una segona per

rebutjar les paraules i les intensions de la cúpula de la política.

Des del moment em vaig desinflar i em vaig desil·lusionar. Ja no volia estar al costat de la gent per aconseguir una independència liderada pels mateixos polítics que ens havien fet malbé la societat catalana durant la transició.

-Ja! Ara em sortiràs amb que tu ja ho sabies tot el que hem sabut aquests dos anys darrers. I per què no vas anar als jutjats?

-T'he dit que no en vull parlar més. Vaig deixar d'opinar aquell dia. Penso que ja he fet prou en dir-te el perquè no en vull parlar.

Els dos amics sempre han tingut debats divertits i plens de controvèrsies defensant coses diferents des del mateix cantó de la ribera. Però, avui no troben un punt de coincidència des del moment que un s'ha negat a seguir o a contradir els arguments de l'altre.

Passen la resta de cervesa en silenci. Amb les cerveses buides passen una estona més silenciosos. A la fi es posen d'acord, s'aixequen s'apropen a la barra i cadascú paga la seva consumició insurten del bar i agafen sentits diferents del mateix carrer.

L'endemà a l'hora que solen trobar-se els dos amics no son al bar.

Haurem d'esperar un segon i un tercer dia per tornar-los a veure junts al bar a l'hora de sempre.

- L'altre dia em vaig passar.

- I jo vaig ser molt punxatripes

- Manel! -criden a l'unisó- On són aquestes cerveses

I tot seguit enceten la conversa que varen deixar a mitges.

Ara si, argumentant amb intel·ligència que estem en la repetició dels anys 70, però, ara amb menys possibilitats de millorar i amb molta menys il·lusió al cos.

+ 10 19 de Maig -divendres-

- Avui no tinc ganes d'escriure- -No escriguis- -ho he de fer, vaig donar-me la paraula a mi mateix- -I? No em diràs que no has trencat la paraula, cops i vegades?- -Però si no escric, perquè tant de parlar de que vull escriure un llibre, de que vull ser escriptor- -Perquè ho vols, però no ho desitges prou!, No tens l'obsessió a flor de pell, l'amagues darrera l'encant de ser un frustrat- - No comencis eh!- -Doncs què?- -Mira, no vull parlar més ...

I així, amb aquest diàleg amb si mateix, en Ramon es passa una bona estona. Ell sap com posar-se a escriure, sap que només necessita obrir l'ordinador i asseure's amb la ràdio engegada amb música clàssica, i de seguida els dits se li en van al teclat i els mots surten com una dutxa.

Però, sempre té bones excuses! Que no sap per on començar, que si no té idees, que si el que escriu no són res més que nimietats, que no té mai arguments, que són com acudits

En canvi, quan alguna cosa li ronda pel cap, escriu amb el pensament, mentre condueix o camina sol, planes i planes, fins hi tot juga a fer vàries versions o el mateix conte amb molts finals i fins hi tot els posa títol. Però, aquests mai es traslladen al paper, i a les dues hores no hi ha ni paper ni record del que

ha escrit amb el pensament.

Ha de trobar una sortida al dilema: O escriu en el aire i no hi ha paper, o bé hi ha paper, però aquest es queda blanc.

Recorda fa molts anys, que explicava als seus fills contes inventats, sobre els temes que ells triaven o fins hi tot havien jugat a fer un conte a partir d'una paraula, per exemple « pebrot »

I jugant jugant, feien contes a tres veus, i cada un hi posava un tros del conte -Però això sempre era de paraula, no en vareu escriure mai cap- -Ja hi tornem? No vull que et fiquis en els meus pensaments! Ja en tinc prou de martiri, sense que t'hi fiquis!

-Saps?, ara mateix m'agradaria molt més anar al cinema i en acabar la peli, anar a un bar a fer una cervesa i xarrar pels colzes!

+ 11 20 de Maig (dissabte)

Per fi arriba el dissabte i en Martí es desperta amb la ràdio i no fa mala cara, sap que és dissabte, li agrada despertar-se com cada dia i romandre al llit.

-Què he de fer avui? No res!. .Agafa el telèfon de la tauleta de nit i el tanca-.

S'estira entre els llençols i fa un badall, un badall i un altre i s'arronsa i es torna a estirar. Decideix tornar-se a dormir, però a la ràdio estan donant notícies i les escolta. No s'adorm. No vol escoltar, però, les notícies el fan estar atent i dubte

entre escoltar o tancar la ràdio. Decideix no fer res.

Després de les notícies, comencen un programa d'entrevistes i s'adorm una mica, té allò que es diu que ni és despert ni està adormit

Entre les veus agradables del locutor i els entrevistats, en Martí se sent als llimbs.

I és en aquest estat que comença el seu somni.

Va en motocicleta, per uns paratges canviant per segons, ara son terres vermelles i desertes, ara el mar és a la dreta, i uns segons més tard els arbres fan un túnel d'ombra amb molts punts per on entra la llum del sol i tot seguit els arbres i l'obra desapareixen i la pluja el deixa xop, sent la fred a la cara i la mullena a les cames.

Canvia la motocicleta per un cotxe vell, que va a poc a poc i l'atenció es centre a les dificultats per conduir, no sap on va, no veu la carretera per una boira espessa però el cotxe no es para, costa aguantar el volant i les marxés les ha de posar amb les dues mans, costa de prémer el gas i l'embrague i no sap perquè la capota es posa deixant entrar una turmenta de llamps i trons i es tanca quan el sol surt a la llunyania...

Fart de conduir l'andròmina, es posa a conduir un avió supersònic i les galtes se li enfonsen fins a fer-li mal, deixa l'avió i pensa en les sensacions que es tenen en parapent, veu els prats verds plens de galls-gallarets i com s'acosta el terra tant de pressa que quasi no té temps de canviar de vehicle, ara fa de conductor d'un tren que li dona la oportunitat de no tenir que conduir i deixar-se portar per la fressa monòtona i la mirada abstreta en la via, monòtona també.

No acaba de trobar el somni agradable que li prometia el dissabte al matí. Es desperta a mitges i està alterat, no sap ben

bé que li passa, però si sap que ha estat somiant i que no li agradava.

Posa l'atenció a la ràdio i ara sent una ària que no identifica. Es deixa portar per la música i s'adorm un altre cop.

Ara sent que no somia, I cerca l'estat per trobar el somni d'abans i no el troba. Tot de cop es troba en un parc i s'adona que fent un petit salt, s'enlaire per sobre els arbres, nota com el vent l'arrastra i el fa baixar i pujar i aterra i torna a enlairar-se, però encara no pot controlar a on va, poc a poc comença a notar que si s'inclina el rumb el segueix i un plaer desconegut el fa despertar-se.

Obre els ulls, s'estira i s'arronsa entre els llençols i d'una revolada aixeca els llençols i s'aixeca.

Collons, ara que el tenia, se m'ha escapat!

+ 12 21 de Maig (diumenge)

Diumenge al matí. En Martí va restar el dissabte a casa, va llegir, es va adormir davant el televisor i en prou feines va menjar. No va poder tornar al somni, on podia volar sense vehicle.

Quan va tornar al llit, sense deixar el pijama, es va adormir pensant que encara tenia un altre matí per tornar a provar de somiar.

I així que va sonar l'alarma del despertador, en Martí es va posar a somiar. No sortia res. Va provar de fer els estiraments d'ahir i es va posar a dormir poc a poc, controlant l'estat de vetlla i per fi va poder tornar a fer un saltiró i el cos li va fer

una pujada d'uns quants metres d'alt i tot seguit va caure al terra perdent l'equilibri, sense fer-se mal. El que li va donar oportunitat de tornar a saltar i ho va provar deu o dotze vegades fins que es va enlairar per sobre les cases i el vent el portava d'aquí cap allà, sense poder controlar massa la direcció ni l'alçada.

Poc a poc, el vol va anar estabilitzant-se, però encara tenia que aterrar, per poder tornar a enlairar-se. Aquest cop, gaudia de les vistes dels taulats -com un conte que va llegir de petit, que era un dimoni que mirava la gents de dins les cases- i s'esforçà a mirar com si tingués raig x o aquelles càmeres d'infrarojos de les pel·lícules.

I quan les imatges van començar a ser una mica borroses però que es podien endevinar, va sentir la presència d'una noia que el seguia en el seu vol i li dedicava una rialle.

En Martí es va despertar de cop, i d'una revolada va sortir del llit i ja dret es va exclamar, Collons! És que no podré mai somiar, sense despertar-me al moment que més interessant es posa?

+ 13 22 de Maig (dilluns)

En Jordi entre al bar, i en Lluís amb una exactitud de dansa posa el cafè de cada dia, al troç de la barra, just en el moment que en Jordi s'asseu. -Bon dia Jordi! Com va !?

-Estic intrigat -contesta en Jordi-.

-Perquè? -ja saps que el Madrid ha guanyat la Lliga, però la «Copa del Rey» serà nostra, no busquis tres peus al gat.

-No és això, ja saps que el futbol no em treu el son.

-Ja ho sé, a mi tampoc, però com que haig de saber més que els tertulians de la tele, t'he fet la broma. Au! Va desembutxa!!

-T'en recordes d'aquell any que esperava per entrar a la Universitat Laboral i aquell estiu me'l vaig passar aquí jugant a cartes?

-Osti tú, eres un crio, i tenies tantes ganes d'anar a estudiar a Tarragona, varem fer-la petar moltes tardes ... Mira, una mica com ara que cada dia vens i fas el cafè i ens riem de tota la política actual, però ara hem canviat els papers, tu em fas discursos i aquells dies era jo qui et donava consells !

-Estic llegint un llibre sobre en Trotski i en Ramon Mercader, és interessant. I m'ha començat a intrigar, per què m'he adonat que no tinc ni puta idea de la Història que jo he viscut!!

-Què vols dir? Ja ho saps que la Història la escriuen els que guanyen. Segur que no té res a veure el què llegeixes amb el que recordes.

-Aquest és el problema, que el que llegeixo no té res a veure ni amb el que vaig viure ni com ho vaig viure, ni tant sols té res a veure amb el que vivíem els companys. Mira jo sempre vaig ser anarquista, no anarcosindicalista, i tenia molts amics trotskistes. Jo no compartia res del que deien.

I ara, llegint la crònica del seu assassinat, he entrat a que si m'agrada el que era la persona.

-T'estàs fent gran, Jordi. Que vols? Pensar com quan tenies 20 anys?

-No, no vull dir que si ara tornés enrere, em fes trotskista! Osti, ja sé que m'he fet gran, però no m'he fet de dretes, encara sóc anarquista. El que vull dir és que m'intriga com el món pot continuar si el que resta de cada petita i gran història, només

son mentides i més mentides... Si no hi ha ni una veritat, fins hi tot en les nostres vides particulars, si els records són ben nostres i amb un pilot de mentides som capaços de viure i conviure.

-Au! Jordi, que ja se t'ha acabat el cafè, ves a treballar, acaba el llibre i després en parlem un altre cop!

-Si, ja és tard, però, recorda: el món continua encara que digui que avui no he vingut a fer el cafè!

En Jordi surt del bar, com cada dia, quan falten els tres minuts exactes que té fins a la fàbrica de pells on treballa.

Dins el bar, El Lluís endreça la tassa de cafè, mira el carrer pel finestral i es diu: Collons, un altre dia que marxa sense pagar! Sempre me la juga, amb els seus galimaties de reflexions nyonyes !

+ 14 23 de Maig (dimarts)

Des de que en Guillem es va retirar, ara fa cinc mesos, ha conservat la costum d'anar a fer el cafè a can Lluís, abans hi anava a 3/4 de 3 per poder fer el cafè tranquil, fer el comentari del dia i agafar el cotxe a les tres en punt, per fer les visites de la tarda, en aquells dies ja tenia els clients fets a la seva manera: cada dia recorria més de 150 Quilòmetres i visitava a uns 6-7 clients de rodets de cera. Tenia els clients suficients per donar la volta al calendari i visitar-los cada vegada que necessitaven més rodets.

Ara, deixa que toquin les tres assegut al sofà de casa seva i ha tingut que postergar el dinar vints minuts per no esperar entre

el postre i el cafè a can Lluís.

Les tres i 8 minuts, en Guillem obre la porta del bar i en Lluís ja s'està girant de la cafetera cap a la barra amb la tassa del tallat a la mà, el platet amb la cullera i la sacarina ja estan parats davant en Guillem.

-Bones, has vist el que ha passat a Manchester?

-Si, tots eren joves de pocs anys, es l'hòstia, no hi ha res a fer, ens tenen rodejats. Però, com és possible que tant joves i ja vagin a concerts?

-Si, cada 10 anys els joves son un any més joves per ser adolescents i 3 més grans per deixar de ser-ho. 19 morts? Tots per l'estampida?

-No sé, no he acabat de veure la notícia, entre que la diuen tres o quatre cops sense sortir del titular i que repeteixen les mateixes imatges un i un altra cop sense dir res de nou, aquestes notícies mai les acabo de veure, m'espanten i les emocions em fan perdre l'atenció i ..

-Collons Guillem, encara no has après a tenir pell d'elefant? Així no podem pas saber ni la meitat de les notícies.

-La meitat? Ni una no veig, cada dia estic més desconnectat. Ja no m'agrada ni el diari. No veus que ja mai l'agafo?

-SI, ja tens raó ja, però o ens adaptem o ens morim!

-És que no sé com entendre tot el que està passant, els terroristes d'ara fan bons els d'abans, i els polítics no aconsegueixen millorar els precedents, tot i que els d'abans tampoc van fer que els poséssim confiança...

-Entre polítics, terroristes, economistes, gestors i tertulians, estem rodejats! No en treurem l'aigua clara amb tota aquesta petulància. Tots creuen que el mon sencer és seu, i que tots els altres estem al seu servei!!

-Bé, tampoc tant! Tu i jo no fem res per ells i a més cardem el que volem, mira i jo encara més que tu, a mi em paguen perquè no cardí res de res.

-Si noi, però no creguis que aguanti gaire més jo, l'altre dia ja vaig parlar amb en Pere per veure què puc fer per retirar-me i tancar el bar.

-Hòstia! No ho diguis això, i on anirem nosaltres a fer el tallat?.

-Anirem tots plegats a caminar i anirem a fer el tallat a qualsevol bar de la comarca! Collons ja començo a fer saliva!

-Demà encara hi seràs, no?

- Si, és clar!

-Doncs, au! Fins demà.

I en Guillem surt del bar tot preocupat. Camina amb el cap baix cap a casa.

-Ep! Guillem! -En Jesús crida des de l'altra vorera- En Guillem aixeca el cap i el saluda, -Àdeu Jesús, i continua caminant, tot de cop es gira per veure en Jesús, però aquest ja està lluny i desisteix de cridar-lo.

Cinquanta metres més amunt, es troba de cara amb en Josep, quan estan a trocar en Guillem no espera el salut! Que sempre diu en Josep que ja li diu: Saps? En Lluís tanca el bar.

+ 15 24 de Maig (dimecres)

En Francesc, ha tingut un ensurt, els metges li han diagnosticat un problema de cor -ell només va entendre que tenia el cor espatllat, que no funcionava bé i que el tindrien que operar per millorar el funcionament.

Abans de retirar-se en Francesc era administratiu de petites empreses, s'havia decidit a fer petites empreses quan varen tancar la fàbrica on havia treballat des dels catorze anys. La seva solvència professional no es va posar mai en dubte i els tallers del poble tots varen anar delegant aquella feina tant farragosa al bon fer d'en Francesc.

Ara, retirat ha fet una vida de jubilat de poble: caminar per la muntanya acompanyat de joves jubilats dos matins a la setmana, i a les tardes a jugar a la petanca amb els més grans. Els caps de setmana a passejar amb la seva dona. I quan s'escau a veure els nets i els fills, que tots tres son prou grans i tots amb descendència.

Un cop a l'any, quan ja comença a fer bon temps els reuneix a tots, les tres famílies dels fills, al pati que té al darrera de la casa que ha viscut des de que es va casar amb la Magda ara ja farà 45 anys.

El diagnòstic el va agafar en mig de tantes coses per fer que li va costar entendre-ho a la primera.

Però entre l'ingrès, l'operació i la convalescència a l'hospital que li ha passat com un bufet, ha l'han retornat a casa canviat, està més callat, no li fa cas a la televisió i va al bar a veure els partits de futbol per inèrcia,

Els amics de tertúlies i de caminades setmanals, han estat atents a l'evolució i no l'ha deixat sòl ni un dia. Tots estan preocupats, no saben què passa per què veuen una contradicció entre els partes mèdics, que la Magda, ha anat passant puntualment i l'estat anímic que no poden concretar d'en Francesc.

Ara, segons els metges, ja pot començar a fer vida normal. En Francesc i la seva dóna han intentat fer l'amor i els ha sortit bé, però la por de tots dos no els ha deixat massa contents, però il·lusionats perquè en Francesc no va tenir gota de dolor, aquell dolor que se li va quedar gravat al cervell, aquell dia.

Ja fa dies que la normalitat s'ha instal·lat a la casa, fins hi tot ja han tornat les baralles de tant en tant i en Francesc ha retornat primer a jugar a petanca i més tard a les caminades.

El temps s'ha fet amable i al cap d'en Francesc hi passa el dinar de família. I ha arribat el dia que van poder fixar entre tots.

Des de bon matí han anat arribant escalonadament les tres famílies, han esmorzat i han jugat, en Francesc ha anat fent com cada any, parlant amb els fills un a un i amb cada una de les seves joves i ha jugat a les maquinetes -telèfons mòbils, tauletes i tots classe de estris que no coneix- deixant que la canalla l'ensenyin les fites a les que han arribat.

A les dues en punt – puntualitat anglesa, diu en Francesc a l'obrir la porta al noi que porta el menú de l'àpat. Ja estan menjant mentre discuteixen del que està passant al món en general i a la política espanyola, catalana i com viu el poble en concret.

Als postres, tots estan enredats en una o altra conversa que els fa sentir-se contents i que pertanyen a una família modèlica.

En Francesc no espera que hi hagi un silenci circumstancial, es posa dret i fa callar a tothom.

-Magda, mainada us haig de dir una cosa molt important -la sorpresa els agafa a tots i paren de xerrar i de menjar i el miren- Ja sabeu que no m'agrada ser massa expeditiu, que no m'agrada dir coses que després no es poden fer, ja sabeu el poc que m'agrada fer discursos.

En Francesc fa una parada, que es converteix, a desgrat d'ell mateix, en un silenci teatral que dóna èmfasi a la frase que segueix, «Me'n vaig a donar la volta al món»

Les cares de fills i joves es trasbalsen, ningú s'atreveix a moure els llavis, tots esperen que continui,

-Ja sé que us deixo parats, sobre tot a tu Magda. -i torna a fer un silenci que es va fent dens- El que m'ha passat aquest mesos, m'ha donat una nova vida. No tinc cap argument concret per fer el que faré, tampoc vull sentir cap argument en contra. Venc la casa i el cotxe i tot el que es pugui vendre i marxaré. Tu Magda tens la casa dels teus pares, i tots vosaltres ja teniu la vostra vida i cap de vosaltres em necessiteu.

El silenci ja es tant dens que fins i tots els més petits s'adonen que no es poden moure.

-Ja està, fins aquí el discurs -I en Francesc s'asseu i demana un cafè.

El dinar s'acaba sense cap més conversa, només els mots imprescindibles per fer el necessari per anar escampant la boira.

Al vespre, quan es posen al llit, els dos estan en silenci, un silenci que ho diu tot.

-Amb llàgrimes als ulls la Magda intenta acostar-se a en

Francesc i amb veu trencada amb un mur-mull diu -Ho saps.

-Si.

-Des de quan?

-Des del primer fill.

+ 16 25 de Maig (dijous)

Com cada dijous al matí, en Bernat s'acosta a la sucursal del banc que hi ha al poble i que només obre es dimarts a l atarda i els dijous al matí.

Avui, hi va content perquè té un pla. De fet el pla el va conquerit a ell. I avui en Joan li ha de donar el vist i plau econòmic. No ha dormit de tota la nit pensant en que aquesta mateixa tarda ja podrà anar a comprar les eines i el material per començar. En el seu insomni no ha pensat ni una sola vegada amb en Joan ni amb el banc, i ara mentre camina recorda que en Joan no va ser tant explícit en dir que els de la capital li concedirien el préstec demanat. Però això és natural -es diu per no espantar-se- no cal posar-se tou ara!

En arribar, troba un munió de gent a la porta de l'establiment de queviures que hi ha just porta per porta de la sucursal -Bon dia! -els diu unes quantes passes per arribar -si que té gent en Quim, es veu que tothom cobra el mateix dia!

-Què vols dir? Aquesta cua és per en Joan, es veu que tots tenim la dèria de tenir diners a la butxaca! Ja, ja, ja. -la gent li segueix la rialle i en Bernat es queda fotut, abaixa el cap tot pensatiu.

-Qui és l'últim? -diu mirant la gent

-Jo, però ja et deixo el lloc, doncs no penso pas esperar tanta estona -diu en Josep de can cap de bou.

En Bernat s'ho pensa un cop més i -ara, si que s'ha desinflat- i se'n va amb en Josep carrer a ball.

-Què ha passat, que hi hagi tanta gent al banc?

-Quins collons, un dia que he de anar a veure en Joan, tothom em passa al davant!

-Si, a mi també m'ha passat el mateix.

-Va ser en Joan que em va dir que vingués avui!

-A mi també, li vaig demanar 10 mil euros per refer el taller i em va dir que vingués avui.

- Jo també tinc un afer i també en Joan em va citar per avui. Mentre caminaven, en Pere els crida des de l'altra banda de carrer -Hei! Bon dia nois! Que feu? - i travessa el carrer per ajuntar-se a ells.

-Venim del banc, està ple de gent.

- Jo també hi anava, però si dieu que hi ha tanta gent, ja hi aniré el dimarts.

-Això he pensat jo. Li vaig demanar un préstec ja fa més de tres mesos i l'altra dia em va trucar per dir-me que si encara tenia el projecte al cap, que vingués avui.

-A mi també em va trucar -diu en Pere- volia canviar el tractor i em faltava, res quatre xavos i després de dir-me que no podia, abans d'ahir em truca i em diu que ja té el vist i plau de la central.

-Jo hi vaig anar fa quinze dies, tinc un pla i necessito una petita ajuda econòmica -va atrevir-se a dir en Bernat.

- Ep! Sembla que en Joan s'ha tornat boig!

- Li deuen haver dit que té que mantenir els clients.

- O, senzillament no li posen restriccions a fer préstecs.

- Saps què -diu en Pere- per si un de cas, jo m'hi arribo i esperaré.

-I jo, no vull perdre'm la oportunitat, només faltaria que dimarts ja no hi fos a temps!

- Si, jo també vinc.

- Primer anirem a fer el cafè a cala Paula, no?

Un cop surten del cafè, la cua s'ha engreixat.

Han passat més de tres hores esperant davant la botiga d'en Quim, la cua s'ha renovat i ja només queden el tres amics i dues persones més que han arribat més tard

Quasi son les dues, Un cotxe de policia para davant la sucursal. Baixen dos joves mossos i entren a l'establiment

La cara dels tres reflexa sorpresa i inquietud, la pròpia que provoca la policia en els pobles petits.

Es miren entre ells i amb les dues senyores que els acompanyen a la cua, però no s'atreveixen a dir res.

Passen els minuts i els clients que estaven dins comencen a sortir, alguns amb cara d'espant i altres amb un somriure als llavis, entre murrís i desafeccionats.

Tots s'ajunten a la cua i algú diu en veu baixa -Sembla que el venen a detenir!

No han d'esperar gaire, els dos mossos i en Joan han tancat les llums de l'oficina i ara en Joan, després de tancar la porta, entrega les claus a la massa.

+ 17 26 de Maig (divendres)

- Una classe. sr. jutge, una classe de reflexió sobre la feina. Això és el que vaig fer. No vaig perdre el respecte als agents. Ells tenien una actitud que no es correspon a la seva feina.

- Però vostè va infringir la llei? O No?

- No ho sé senyoria, Això ho han de dir ells. A mi no m'expliqui de lleis, jo el que volia fer-los entendre que la seva feina és la d'ajudar a les persones i no mirar tant si la llei diu!

-Sr. Pere, aquí no estem jutjant als dos agents que el varen multar, aquí estem jutjant fets.

- Si sr., això ja ho entenc, però com que m'han donat la paraula he aprofitat per explicar-me.

I ara, que hi som. No creu que la seva feina hauria d'anar més lluny que jutjar fets?

Perquè els fets són com els mots, depèn de qui els escolti diuen una cosa o en diuen una altra. I només ens podem entendre si cada part té empatia amb les demés. O no se'n recorda que díuen els llibres sobre els demagogs?

I no em digui que jo sóc demagog!

- Està bé, queda vist per sentència. I calli, si us plau. No vull sentir-lo més.

A la sortida del Jutjat, en Pere no entén que ha passat. -M'han condemnat? - li diu al seu advocat d'ofici. -No encara, però ho faran perquè no ha dit res de res del que li he dit que digués.

-No he dit res de res del que m'ha dit que digués, he dit el que crec que hauria de dir la llei!- I marxa, deixant-lo amb la paraula a la boca, mentre va remugant, Aquests joves no faran res de bo, no creuen en les persones, només volen guanyar!!!

+ 18 27 de Maig (dissabte)

En Martirià, camina sòl pels carrers d'Olot, abans d'ahir va tornar després de 20 anys de ser fora del poble. No sap què fer. Pocs canvis en les olors, els edificis i fins hi tot reconeix totes les botigues.

De cop pensa, aniré a l'esport! I no fa cap més pensament, ja ha arribat a les portes i les reconeix exactament com són ara, fins hi tot hi busca un cor que hi varen fer ell i la Jovita, una nit a les enfosques, a un pam del terra i a un pam de la paret que aguanta la porta.

S'asseu i amb els ulls busca el petit cor dibuixat, no li costa gaire trobar-lo encara que se l'imaguna més que no pas es veu. s'aixeca i obre la porta.

Té la sensació que no han passat els anys, a les taules hi ha joves amb les cigarretes a la boca jugant a la botifarra i amb imaginació podria anomenar a cada un d'aquells nois amb el nom d'un dels seus amics de joventut.

De sobta, una mà se li posa damunt l'espatlla i sent la veu d'en Juan de fa vint anys-Què tal Martirià, com et va?- es gira i es posa vermell, somriu a aquell home que, dia rere dia ara farà vint anys, li deia: Què tal Martirià, com et va?

No sap què fer, no té paraules i li surt la mateixa expressió de fa vint anys: «Juan, si em va no t'ho diré, però si no em va sé que m'escoltaràs!

I tots dos es posen a riure. Es queden mirant i ja no necessiten més mots. En Martirià surt del bar i ja al carrer, es posa les mans al cap -on has tornat? Res ha canviat i tot és diferent.

El contrari del que he après a l'escola: Canviar-ho tot per què res canvi!!!

- On anaven els homes de 40 anys fa vint anys?, A l'Europa!

Quan obre la porta del nou bar, aquest, una mica canviat però tan poc que l'invadeix la nostàlgia i la por i les ganes de marxar i de quedar-se i de saludar a tots els que es van quedar i ningú el reconeix a ell.

+ 19 28 de Maig (diumenge)

La cambra menjador, està empaperada, el paper ha aguantat més de quaranta anys a la paret. El color verdós aquarel·la és el resultat de tants anys de sol a l'estiu i d'escalfor als estius, de passar l'escombra i draps humits, però és quasi sencer.

Està buida, cap moble, el terra de color grog té deu anys més que el paper, li faltaria passar un cop d'escombra.

El corredor que porta a la porta del pis té una cuina, dues habitacions i al final, davant de la porta un rebedor amb una porta que dona a la tercera habitació.

Tot el pis està buit de mobles però té totes les aixetes, piques i la instal·lació de llum, encara que no hi ha cap bombeta.

A la porta d'entrada, per la part de fora hi ha un rètol.

« HE MARXAT,
I AMB MI,
LA HISTÒRIA D'AQUEST PIS»
POTS ESTRENAR-LO

El paper i les lletres, estan també descolorides pels 10 anys que fa que està enganxat.

+ 20 29 de Maig (dilluns)

- Que viure és un plaer, no es pot dir ni per tothom ni per sempre.
- Morir tampoc és una desgràcia per a tothom ni mai.
- Per a mi, quan la gent viu en pau, hi ha un moment en que morir és inqüestionable, és el moment en que el cos porta les rendes de la tartana de cada persona.
- Quan el cos mana, ja no queda gaire temps per viure, la natura és sàvia.
- No sempre, nois. Hem vist persones que Mentalment estan perduts del tot i el seu cos aguanta un dia i un altre i un any i molts anys i no es moren mai, enterren companys i fills. Mentre que altres cops, el cos s'aguanta en un fil, sense que ningú ho entengui i el cap està viu i pateix l'horror.
- Tan en un cas com en l'altre, la natura no hi té res a veure. El que passa és que la societat posa eines per contradir la naturalesa de la vida i la mort.
- Tens raó, si no fos per la biotecnologia, s'acabarien els casals i les residències d'avis.
- O sigui, que creus que la crisi econòmica ens posarà en el dilema de tornar al'època medieval, on no hi havia coneixement mèdic prou evolucionat com per contradir la voluntat de Déu?
- Au, va. Si tornem enrere, no es pot analitzar el que passa ara, ara tenim possibilitats de no morir-nos per un mal de queixals!!
- Per en Carles! -La veu forta i decidida ve de la taula del costat. El bar sencer es posa en peu- Per en Carles!- Beuen i tornen a les converses de la taula.

- Quins collons, ens morirem tots!
- A mi m'agradaria que no ho fésseu, tota aquesta collonada de beure per mi. Si per un cas, si tinc temps veniu a veurem i beurem junts!
- Què vols dir? Que no podrem seguir la festa després que et moris?
- Au, no jugueu, que la mort d'un amic no és conya.
- Però, si no em podem fer conya, què ens queda?
- Espereu, Si no tinguéssim hospitals, la vida seria un calvari. Però amb els hospitals en funcionament, passes un calvari per morir-te.
- Ja hi tornem! Sempre amb el mateix discurs que la tecnologia ens deshumanitza! Doncs no. Jo crec que si hem de morir val la pena que sigui acompanyat per gent capaç de no fer-nos patir. Jo li tinc molta por a patir... per mi, ni a casa ni a l'hospital, un bon cop i llestos, com ahir en Carles. Penso que em compraré una moto. Com deia el pintor: Si t'ha de venir la inspiració que t'agafi treballant.
- Sou l'hòstia, com podeu estar parlant de la mort, precisament avui que hem perdut en Carles!
- Precisament per això, avui és l'únic dia que en podem parlar, sigui en broma, sigui per plorar-lo o per posar en dansa tots els nostres fantasmes. Encara penso, que en parlem poc i malament. Tots ho hem de passar,és la única cosa que no podrem eludir, anar a la mili vàrem poder escaquejar-ho, cada vegada hi ha més solters, o separats que viuen sols, sempre hi ha hagut qui ha viscut sense treballar i en fi, de quasi tot podem trobar excepcions, però de la mort, de la mort no s'escaparà ningú.
- Si, però no és el mateix morir jove que morir als cent anys!

Collons, que se't mori el pare o la mare quan tens 7,8 o 10 anys, no és el mateix, collons.

- Aquest és un problema diferent, és un problema de vida i no de mort!

- A mida que ens fem grans, morir és més raonable i quan ja no pots beure, cardar o enfadar-te per el que fan els altres, no sé si morir és una virtut o una putada!

- Doncs què voleu que us digui, Sempre donem la volta a les mateixes cabòries. I cada un de nosaltres només pensem el que pensem i no donem espai a mirar la mort des de punts de vista més realistes.

- Què vols dir?

- No sé, hi ha gent que creu que hi ha una altra vida, altres que creuen en els cicles naturals i tots plegats ens dol no poder seguir en aquesta terra que tant patiment ens comporta.

- Ara, ara. Nosaltres parlem des del privilegi. Del privilegi de viure en un país no pobre, de famílies no pobres i no estem en guerra ni en ambients on la vida no val un duro. Podem plorar la mort d'un amic o de l'àvia o fins i tot -i calla, volia dir la mort d'un fill, però el sòl pensament el fa frissar.

Sembla que el seu pensament l'han captat tots i el silenci es fa llarg i feixuc. Poc a poc, els gots es buiden i els tertulians, amics d'en Carles donen el dol per acomiadat.

En Josep es queda sòl a la taula, la tarda es va tornant capvespre i en Josep segueix assegut, amb l'última cervesa que no s'acaba d'acabar, el cap li fa figa i el cor li fa mal. Quan el cambrer s'acosta a la taula i comença a recollir, en Josep s'aixeca i en girar-se veu a la Montse arrepenjada a la barra.

Somriu i es posa al seu costat. -Anem? -Si, anem a fotre un «polvo», la cervesa no m'ha pas pogut calmar!

+ 21 30 de maig (dimarts)

Plantar tomates és una de tantes feines que en Salvi fa al seu hort. Però recollir tomates té una significació especial, doncs ell creu que no hi ha tomates més bones, que les que ell cull a l'hort que es troba en una cantonada prop del riu.

Ha estat convençut que aquella terra té una cosa especial, ja en temps del seu sogre. Mai diu que en sap de plantar, ho ha provat amb totes les varietats (de pera, de penjar, d'amanir, i fins hi tot un any va fer grana d'unes tomates que va trobar al hipermercat i que ja no recorda el nom, eren de lluny i la rega d'aquelles tomates va ser tant bona com totes les altres.

Un any, va fer la juguesca amb en Pere, anirien a comprar el planter a la mateixa botiga plegats, deixaria que en Toni tries les plantes per cada un, i així no hi hauria trampes ni cartrons. Resultat, les tomates d'en Carles eren més grosses, més sucoses i tot haver madurat van aguantar molts més dies a la planta.

Però en Pere, no va quedar tranquil. Parlant amb la seva dona de les tomates que estaven menjant que havia intercanviat amb en Salvi, va i pensa i seguit diu en veu alta -Aquestes tomates tenen alguna cosa que no tenen les tomates normals. No serà que en Salvi les tracte abans de plantar-les?-

La seva dona, riu entre dents i arrufa el nas -el que t'ha passat és que no les cuides bé, en Salvi en sap més que tu, segurament que les hi parla i les fa animar-se per sortir més altes i més boniques i sobre tot molt més bones de gust!

-Ja, pot ser que si, que les tracti mentre creixen, però no com dius tu, sinó amb algun «mejunge» que ha llegit a internet, perquè sempre està mirant coses i algun cop ha tancat la tapa

quan jo arribo a casa seva...

-No siguis criatura, perquè no creus el que ell diu? Es possible que aquell tros de terra estigui més humit, o que li toqui el sol més rato, no sé, qualsevol cosa pot ser. Au! Menja i no et facis l'envejós.

Però aquest cop en Pere, està disposat a que no li prenguin el pel, com aquell que cada dia passava pel camp de pomes i any darrera any les pomes no florien i reia però no li va dir mai que totes les pomeres eren femelles i si no plantava pomes mascles era impossible que florissin!!! -A en Pere, li pujava la mosca al nas, i després de pensar-hi una estona, va tornar a la càrrega.

-Saps què et dic,estic convençut que hi fa alguna cosa que ha après a internet i ens vol fer passar bou per aquella.

Van acabar de sopar, però en Pere frissava i aquella nit no va dormir ni gaire ni gota i tampoc es va aixecar amb cap pista de com podia ser que les tomates fossin tant bones. No tenia cap verdura més bona que els altres horts.

A mig matí, en Pere encara estava amb pijama i donava voltes pel jardí i per dins del cap.

Sona el telèfon i no l'agafa. La dona crida des de dins el menjador -És en Salvi, que si vols baixar a l'hort!!

-Saps què? Digues-li que avui no baixaré. I si et diu res, que es cardí les seves tomates al cul!

+22 31 de Maig (dimecres)

No en té prou amb patir pel Barça, ara també se li ha ficat al cap que el Madrid ha de perdre.

Fins l'any passat, no volia veure els partits del Madrid i només deixava de menjar el dia que jugava el Barça. I jo pensava que no era tant dolent, feia un dia de dejuni cada setmana. Jo mateix ho havia proposat fa temps quan la infermera del poble ens havia dit que teníem que perdre algun quilo, tots dos, però no vaig poder convença-la i vaig aprofitar l'empenta del futbol per fer un dia a la setmana de no menjar.

Però, des de que el futbol ha entrat a les nostres vides amb tant d'ímpetu, la nostra relació se'n recent. Encara no fa tant, el resultat del Barça era una bona excusa per fer l'amor; si guanyava ho celebràvem, i si perdia ens consolàvem. Ara, tant és que guanyi un o altre, quan acaba el partit, es posa a Internet i s'enganxa als fòrums de futbol i es passa la nit discutint i cridant i jo me'n vaig a dormir i demà serà un altre dia!!

-Vols dir que no té un amant?

+23 1 de Juny (dijous)

-Saps? Estic intentant fer un treball de recerca.

-I que busques?

-Busco el altre, en els altres

-Què vols dir? L'altre per un altre ets tu! Com ell és l'altre per a tu.

-Si home, ja ho sé. Però ho faig una mica més complicat. El que vull és fer un estudi per saber si els artistes en són conscients de que el treball que fan sempre està dirigit cap a un tercer i si mai l'identifiquen. És la recerca de l'altre en l'obre de l'artista. L'altre ego! l'altre definit com l'inconscient de l'obra.

- I si no en tenen?

+24 2 de juny (divendres)

-Els gossos corren darrera un enginy mecànic que els fa donar voltes a una plaça. El que en diuen «canòdrom».

Les persones, aposten per un o altre gos que estan vestits amb una manta que posa un número.

A cada volta, guanya un i un altre queda segon, es pot apostar diferents combinacions . Però a l'igual que en els casinos, és un negoci on els jugadors juguen contra els altres jugadors i l'empresa es queda la millor part. Sense jugar-hi ni un duro, es queda els diners que aposten els que es pensen que tindran sort. Un dia riuen i l'endemà ploren. I Així cada dia fins que s'acaba.

T'explico això, fill meu perquè sàpigues que el teu pare i va guanyar molts diners, tants en un sol dia que haguéssim pogut deixar de treballar i tu hauries pogut anar a la Universitat.

-Però, si sempre m'has dit que som pobres!

+ 25 **3 de Juny (dissabte)**

Avui en Pep ha estat atropellat per un cotxe.

Avui l'Anna ha marxat a Grècia, se'n va a ajudar als que arriben amb pàtera.

Avui hi ha agut una manifestació a favor del emigrants.

Avui també se n'ha fet una altra mani, per demanar més quilòmetres per carril bici.

Avui s'ha fet una concentració de motocicletes a Montmeló.

Avui el Barça ha perdut i el Madrid ha guanyat.

Avui ens han dit que el dia no serà el dia no serà el dia pensat, ni tampoc la pregunta la que ens prometien.

Avui ha destituït a un entrenador perquè no han guanyat.

Avui en Antoni ha mort

Avui ...

Avui és un dia com un altre

Cada dia és un «avui»

- I ?

- No res, no res ...

- Què vols dir amb tanta pompositat?

- Pompositat?. No! Tant sols volia dir que les notícies se'm barregen i mai ser a quin dia estem.

-Ja, això és. El que passa és que mai estàs content. No t'ha semblat bé que la pregunta hi hagi la república, i per això em fas una volta per les notícies de la setmana, no?

Amb la cervesa a les mans, en Ramon i l'Eric estan asseguts fora del pub, a l'ombra que fa la ombrel·la amb dibuixos de motos. La conversa fa estona que s'ha encallat per què en Ramon no està d'acord amb tot el joc que es porten els dels

governos d'Espanya i de Catalunya. Ell va votar a la CUP perquè deien que no volien jugar a la puta i la ramoneta, que no volien ser més llestos que els de Madrid si no més honestos. En fi, que n'estava ben tip de ser enganyat per uns i pels altres, mentre ell s'havia quedat a l'atur i no hi tenia solució. A l'Èric se li en cardava el que diguessin o deixessin de dir. A ell només el feia sentir ve pensar que aviat podria dir que no era espanyol. Com ho aconseguissin no li feia ni més ni menys. Jo els sento discutir acolorats des de la taula del costat. Sembla que no m'han vist i jo ho aprofito per escoltar i tinc temps per preparar la frase lapidària que els faré quan pugui entrar a la conversa.

-M'has atrapat! Està bé, tu creus que no podia ser senzilla: Voleu fotre el camp d'Espanya?

- Ja, i qui aniria a votar? Tu creus que la gent es boja! La gent sap molt bé que una pregunta com la que proposes només arrossegaria als de la CUP i a quatre caps calents!

- I? Tu creues que si guanya la independència amb aquests que no tenen collons per fer la pregunta directa ens tractaran millor que els mal gestors de Madrid?

- Primer el què és primer.

-Si ja, després quan tinguin la majoria aquí, què penses que faran?

- No ens podran robar tant!

- Però ho faran, i a mi el que m'agradaria és que no poguessin robar-nos. Joestic que han de plegar tots i que hauríem de trobar noves persones !!!

Ara em sembla un bon moment per fer-los callar

- Nois, penso que tots dos teniu raó, primer la independència,

hauríem de canviar-los a tots.

Però la realitat és que han de jugar a ser astuts si volen guanyar a un estat.

I si hi arriben, Aquí a dins de Catalunya les dretes són tant o més majoria que a Espanya i entre tots faran fora a la CUP del parlament i es repartiran els personatges de l'auca i ens faran passar gat per llebre...

Ens mirem tots tres, aixequem els gots i estan buits!!

+26 4 de juny (diumenge)

El càmping és adormit, el sol tot just s'ha llevat i en Franc surt de la tenda fent soroll al obrir i tancar la cremallera. A la butxaca hi porta un paquet de tabac i a la mà la tovallola. Es posa les xanquetes i camina poc a poc, sense desvetllar la ment, com si no volgués despertar del tot.

Surt del càmping, travessa la carretera que el separa de la platja, baixa les escales del pas subterrani i un cop a dalt es mira l'aigua en forma de mar davant seu, tant blava que sembla consistent; el cel és tant blau com el mar i en mig una barca mostra on pot ser l'horitzó.

Es pal planta a la sorra i comença a sentir que el seu cos es vol bellugar. La sèrie d'exercicis es va gastant poc a poc i en Franc s'adona que avui té la ment calmada, que per primer cop es concentra seriosament -Ja està, collons! , quan no és la feina és la gent i avui que ho aconseguia el meu cervell es posa content i deixo d'estar concentrat!

L'empenyada no dura, torna a la respiració i acaba els

primers exercicis. Quan mitja hora més tard tanca la sèrie. Es torna a mirar el mar, es treu els pantalons i la samarreta i posa els peus a l'aigua. És freda però ho aguanta uns segons i segueix fins capbussar-se.

Quan torna al càmping, passa pel forn de pa i compra dos croissant i una baguet, saluda i camina tant a poc a poc com quan ha sortit direcció a la tenda.

Arriba i es posa a fer cafè. Quan el cafè està llest, torna a obrir la cremallera, aquesta vegada no li importa fer fressa. Aixeca la tela que fa de porta i s'adona que aquesta nit ha dormit sol.

+ 27 5 de juny (dilluns)

- Podem parlar amb privat?

- Per què vol parlar amb privat amb la meva dona si ella m'ho dirà tot, fil per randa ? No creu que seria amb mi, amb qui ha de parlar del que em passa?

- Està bé, doncs el que volia dir a la seva dona és que la seva malaltia no pinta gaire bé.

- I això tenia que ser en privat? Això ja ho sé des de fa dies, setmanes; què dic setmanes mesos, es a dir, ho sé des del primer dia. Quan em queda?

- Això no és possible dir-ho amb seguretat ...

- Doncs, Sr. Vostè parla per parlar. Parla per què no sap què fer-ne de la intuïció que ha tingut quan s'ha despertat. No es preocupi. Ja sé que vostè no en té cap culpa que el càncer dels

collons no es redueixi. Tant sols és responsable del seu silenci.

El dr. surt de l'habitació i en Joan Josep es queda amb els ulls en blanc. La Teresa, no s'atreveix a dir res i opta per callar i agafa la ma del seu home.

En Joan Josep calla i al cap d'una estona s'adorm.

Passen els dies i ja no se'n parla més del tema.

Als vuit dies, en Joan Josep demana l'alta voluntària. Quan arriben a casa, es posa a rebuscar el papers del banc i com que no troba el que vol, es posa a l'ordinador i entra a la web bancària.

- Què fas? Què vols fer?

- No res, pensava que teníem més diners. Res, volia veure què carai puc fer per no acabar a l'hospital. No vull.

- El racó el varem gastar l'any passat per fer el teu taller, te'n recordes? AU, deixa ja ens ho farem sense aquells diners!

Passen els dies i en Joan Josep assegut a la gandula de la finestra del menjador, ja no parla de res, ni del càncer, ni dels diners ni des res de res ... la seva dona ho entén però no s'hi sent bé amb aquest silenci.

Han passat 10 dies de l'enterro d'en Joan Josep. La Clàudia està citada pel bufet d'advocats de la família.

- L'he citat aquí, en privat per què el que li he de dir és una mica deloicat

- No, no. Vagi al gra. No tinc por del que em pugui dir.

- Doncs bé, la família no té ni un sol euro. No tant sols no té diners al banc, tampoc té cap propietat ni res de res. Esteu a la ruïna total.

-He de deixar la casa? Quants dies tinc per sortir-ne?

- Hi ha una altra cosa encara, Has heretat una fortuna en

deutes: més de tres cents mil euros.

- Renuncio!

- No pot fer-ho. Vostè hi té la firma posada en els documents.

- Està bé. Em poso a les seves mans, arregli el que s'hagi d'arreglar.

- En aquest acte formal, deixo de ser el seu advocat.

La Teresa està al llit i al seu costat en Sergi riu per sota el nas.

-Amb aquesta història, no em puc adormir! Menys mal que m'has canviat el nom de l'home!

- Si, això pot passar, pot passar a qualsevol.

+28 6 de juny (dimarts)

- Avui és divendres, avui vaig a buscar la xicota i ens anem a ballar. Després tornarem a casa seva i demà ens anem a ballar un altra cop. Al vespres tornem a casa i el diumenge hi tornem. El diumenge al vespre tornaré a casa i em posaré al llit fins el dimarts. Per què el divendres que ve hi tornarem, així cada setmana. Anem a ballar tres dies a la setmana i els altres quatre els necessito per recuperar-me i agafar forces per la propera.

- Però no podeu fer més tranquils? Per què tants dies seguits? Per què no li dius que no pots ballar tant?

- I a més cada nit hem de fer l'amor. Sort que durant la setmana té els seus fills a casa i no em vol veure, que si no, em moriria en dues setmanes !

- No entenc res. Per què ho suportes? Tant bé us ho passeu ?

- Si, ens ho passem bé i la veritat és que el divendres ja estic

esperant que arribi la tarda per anar-la a buscar.

- Doncs per què et queixes?

- No em queixo d'ella, ni del que fem. El que em fa ràbia és que jo tinc 92 anys i ella un més que jo. I tots dos sabem que això nostra s'està acabant, s'acaba!

29 7 de juny (dimecres)

- Quan el vaig tenir davant, li engego el tret i el toco, però ell se'm gira cap a mi i comença a córrer.

No vaig tenir temps de tornar a carregar, però li vaig cardar el segon tret -la meva escopeta és de dos canons- però tot i que el vaig tornar a encertar, va arribar a les meves cames i amb l'ullal em va esparracar tot el tou de la cama, encara sort que no em va agafar per sota els collons, ara seria mort.

Vaig quedar assegut sobre el seu cap. I per treure la dent de la cama, collons quin mal feia!

Sort en vaig tenir, dels companys, de seguida em varen portar directa a l'hospital i allà em varen curar.

- Al teu germà li va passar una cosa així fa dos o tres anys no?

- Si, però a ell el va agafar les dues cames i no va ser tant profund, però vaja, va estar més de dos mesos amb les cames cardades!!

- I encara sou casadors!

- Si, què vols que fem. Jo ja anava amb el pare, de seguida que vaig ser fort per portar una escopeta a coll ja la vaig fer servir. Aquell temps era una necessitat, els senglars es fotien la collita si no anaves en compte.

- Però, ara ja no n'hi havia, els vàreu tornar a posar vosaltres.

*I a Barcelona ja baixen de la muntanya i corren pels carrers.
-Si, ja ho sé, però ...*

+30 8 de juny (dijous)

Coincidència!.

sort d'haver retornat a casa!

menys mal que em vaig avorrir!

sempre em queda, tornar-ho a provar,

la sort sempre s'avança als meus plans,

fer les coses malament,

no tenir cura de ser previsor,

fer abans de pensar,

equivocar-te a l'hora de triar,

no voler mantenir les opinions,

no ser ni d'aquí ni d'allà,

trobar que tot està bé,

o,

cercar una sortida abans de queixar-me,

no tenir paciència d'esperar,

no voler que em manin,

no voler manar,

no saber adaptar-me,

no, no i NO!!

*Defineixen les meves virtuts i els meus defectes sense fer-me ni
més bo ni més dolent que el que ha fet el contrari.*

Perquè ambdós, tenim coincidències!

Epíleg

10 de juny de 2017

Avui he estat a Barcelona, he anat al teatre Romea.

He arribat aviat i sort! Com sempre he oblidat que aparcar porta el seu temps. Amb tot a 1/4 de sis (l'obre començava a 2/4 de 7) ja era a la porta.

He passejat des del Mercat de Sant Antoni fins a les rambles i he entrat al carrer Hospital, ha estat la Barcelona que jo conec.

Quan he entrat al teatre -he tingut que ensenyar l'entrada amb el telèfon, cosa que m'ha fet il·l·lusió, ja sóc del temps d'ara- el que primer m'ha sobtat ha estat el bar -vet aquí on els actors i personal de les obres, fan les seves xefles, m'he dit a mi mateix- quasi a les fosques, les taules amb un diari (el Periódico) a cada taula i poques taules plenes, el silenci propi dels dies de funció. M'ha agradat sentir la sensació que anava al teatre.

L'obre ha estat reveladora que el teatre -tot i ser per entretenir- aquest cop ha estat pensat i treballat ideològicament, i els texts escollits de Cervantes i Shakespeare són frescos i els dona oportunitats cada 10 minuts de fer una referència a la vigència actual dels seus mots; per ajudar-nos a no perdre el fil del motiu de l'obre: En el món els canvis són de persones, de meteorologies, de tecnologies, de fronteres ... Però, segons com ens ho mirem -escoltem, diria l'actor- el temps sembla aturat.

Surto del teatre, emocionat encara per la música i la veu i les veus, el carrer m'espera tot canviat.

A l'espai de fora ja no està buit de persones. Ara el transit és abundant, tant de cotxes i motocicletes com de persones que soles o en parella o en grup donen l'ambient de qualsevol punt del mediterrani en hores de festa.

Entro al patí de la Biblioteca de Catalunya, a ma esquerra un grup de joves i no tant joves s'estan asseguts a la vorera mig despollats i amb el cap enterbolit. Una noia és increpada per un policia municipal i ella s'hi enfronta, les cares a dos dits, quasi es toquen els seus nassos, mentre el company policia i els companys joves s'ho miren sense massa emoció.

A la dreta del pati, sento que la gent aplaudeix i m'acosto per veure que passa. Sota un balcó una dotzena de noies i nois, amb samarreta negra i lletres al pit i esquena, canten coral amb l'acompanyament de una pianista, que sembla la professora.

Tot a la mateixa hora i al mateix espai. Quan acaben una pesa, em giro per marxar i veig la mateixa noia i el mateix policia encara enfrontats, ets diuen poques paraules i fan molts gestos.

M'apropo una mica, el just per sentir-los parlar però sense implicar-m'hi gota, són l'altre teatre. Dos actors no ho farien millor, qui és qui? Els dos tenen una actitud i un posat semblants, em recorden els anys 80, quan tot sovint veies als carrers de les grans ciutat, tribus de nòmades que es barallaven, mai sabies els motius, i es formaven rotllanes que de seguida es dissolien perquè tothom sabia que no passarien de quatre espentes i algun cop de puny.

Una parella gran, que també s'han parat a veure com acabarà, em diuen -quina llàstima, van col·locats, és una llàstima- jo assenteixo amb el cap però penso que la

borratxera només és l'excusa.

El que realment els fa enfrontar de manera tant personal és l'adrenalina, d'aquí la imatge que m'ha impactat abans, si els despolléssim no sabríem dir qui és qui!

Surto del lloc, decidit a marxar de Barcelona i acostar-me a la costa. En el trajecte veig una Barcelona que no la sé distingir d'altres ciutats mediterrànies, plena de vestits i cares foranes, i amb un ambient de gent que té la vida al carrer, que els carrers són seus. Un home crida a un telèfon sobre una bicicleta que lli és petita, però que corre com una moto. Una parella que es fa un petó i s'excita asseguts a la vorera, mentre és sortejada pels vianants. L'ambulància que espera sota un edifici d'un carrer que no entenc com hi ha pogut entrar...

És el seu barri, la seva ciutat i la seva vida.

Mentre pujo al cotxe un cop fort, signe d'accident, sento la fiblada de la urgència. No ha estat res. Només una aterrossada sense més conseqüències.

Mentre passo per la Gran via, torna la sensació de la Barcelona que conec. Però, no he perdut la sensació que se m'ha evidenciat al barri del Raval: Som molts, i cada un té una vida i és protagonista dins un teatre molt més gran del que puc abastar amb el pensament.

Aquest conte de contes està pensat per fer protagonistes a persones del carrer, de les places dels meus pobles, gent que va al cafè cada dia i que té rutines.

Tots i cada un amb les diferències i les semblances fetes a mida.

Avui, m'he adonat que el meu món és petit -cosa que sempre he sabut- i que encara que la televisió ens ensenya molts petits

mons, cap d'ells és ni únic ni tant sols es pot superposar a cap altre.

El món, no és un món, són molts mons, l'un al costat de l'altre, a cops tenen punts que es toquen però no es pot unificar res.

Per descuit

Manca un conte, més ben dit, manquen dos contes.

No ha estat premeditat, ni volgut.

És que quan vaig acabar d'escriure, vaig guardar l'arxiu i els vaig oblidar.

Els he recuperat per poder aprendre a maquetar un llibret.

I un cop fet, n'estic content de que no estigui amagat en un disc dur, perdut en les coses que no m'emportaré quan em mori.

L'art, -sigui com sigui - només té raó de ser quan algú ho rep !

Àdhuc els molts arguments en contra.